

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce **EGF, spol. s r.o.**, IČ 00871192, se sídlem Sušice II, Na tržišti 862, zastoupeného JUDr. Ing. Miroslavem Silovským, advokátem se sídlem Plzeň, Karlova 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.8.2010, č.j. RR/1841/10,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.8.2010, č.j. RR/1841/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kasejovice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 16.4.2010, č.j. 910/2006/Výst. (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba větrné elektrárny Repower MD 92 „DANIELKA“ o výkonu 2000 kW – zařízení pro výrobu elektrické energie z obnovitelného zdroje a dodávkou el. energie do distribuční sítě ZČE“, na pozemcích č. 1278/4, 679, 1591 a 1278/1 v katastrálním území Kasejovice.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, není v souladu s právními předpisy. Žalovaný se vůbec nezabýval přezkumem prvoinstančního rozhodnutí ani správního řízení, které mu předcházelo. Zcela

nezákonně se odvolací orgán v rozporu s ustanovením § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, omezil toliko na vyličení některých rozhodných skutečností v řízení (konkrétně nesouhlasné stanovisko č.j. VŽP/3998/2009-Le a jeho následný přezkum) a uzavřel, že odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán v případě, že v průběhu řízení o žádosti bylo vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je zavádějící a obsahuje kromě jiného tvrzení, co správní orgán údajně v rámci odvolacího řízení učinil, tj. posoudil napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu z hlediska jeho souladu správními předpisy a správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Žalobce uvedl, že v této souvislosti je bohužel zcela zjevné, že správní orgán pochybil v rámci odvolacího řízení, neboť i když se v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice odvolává na údajný přezkum souladu správními předpisy, neobsahuje o tomto žádnou zmínku. Postup odvolacího správního orgánu stanoví v ustanovení § 89 správní řád, jelikož se jedná o kogentní právní normu, není možné se od ní odchýlit. Tím, že správní orgán nepostupoval ve smyslu ustanovení § 89 správního řádu, totiž že se nezabýval souladem prvoinstančního rozhodnutí včetně správního řízení, které mu předcházelo, se základními zásadami činnosti správních orgánů stanovených v § 2 až § 8 správního řádu, není napadené rozhodnutí vydané v odvolacím řízení v souladu s právními předpisy. Žalovaný svým postupem porušil mimo jiné zásadu zákonnosti, tj. zásadu vázanosti správních orgánů právním řádem a právem, včetně mezinárodních smluv a práva ES, stanovenou v ustanovení § 2 správního řádu, neboť v roce 2009 byla Evropskou unií přijata nová legislativní opatření v rámci klimaticko-energetického balíčku, mezi nimi i nová směrnice č. 2009/28/ES (dříve 2001/77/ES), o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie, která vstoupila v platnost dne 25.6.2009. Pro Českou republiku platí závazný národní cíl 13% podílu energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie ČR v roce 2020. Z napadeného rozhodnutí dále plyne, že se žalovaný nezabýval souladem se žádnou ze zbývajících zásad pro činnost veřejné správy, tj. zásadou zákazu zneužití správního uvážení (§ 2 odst. 2 správního řádu), zásadou proporcionality (§ 2 odst. 3 správního řádu), jakož i zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalobce dále konstatoval, že co se týče věcné správnosti přezkumu prvoinstančního rozhodnutí, je z obsahu spisového materiálu zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zjištěným skutkovým stavem bez důvodných pochybností. Vzhledem k nedostatečnému vypořádání se s námitkami žalobce, není z napadeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav věci vzal správní orgán za prokázaný, přičemž samotné odůvodnění rozhodnutí nedisponuje zásadou materiální pravdy a omezuje se toliko na konstatování, že správní orgán požádal Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, o posouzení závazného stanoviska ze dne 23.3.2010, č.j. VŽP/3998/2009-Le. Námitka žalobce, že vzhledem k podání návrhu na vydání územního rozhodnutí již v roce 2006, nedodržel prvoinstanční orgán lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 71 správního řádu, čímž byl porušen princip rychlosti a hospodárnosti řízení. O aroganci a nedodržení nestranného postupu prvoinstančního orgánu svědčí mimo jiné i skutečnost, že žalobce do dnešního dne neobdržel vyjádření od obce Kasejovice, neboť starostka již téměř 4 roky návrhy na doplnění pořadu jednání neustále zamítá a úmyslně nedala na pořad jednání zastupitelstva obce žádost o vyjádření obce k umístění větrné elektrárny Danielka v katastrálním území Kasejovice. Námitka žalobce, že prvoinstanční orgán rozšířil výzvu z 22.2.2007 o další výzvu ze dne 12.3.2010, kterou si vyžádal mimo jiné závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk, odboru VŽP z hlediska krajinného rázu, přestože Městský úřad

Kasejovice již v roce 2009 výsledky posouzení vlivu na životní prostředí včetně řešení vlivu na krajinný ráz v rámci EIA měl k dispozici, nebyla odvolacím správním orgánem relevantně posouzena. Tím, že prvoinstanční orgán neoprávněně a zbytečně požádal nepříslušný orgán veřejné správy o dodání stanoviska k posouzení vlivu větrné elektrárny DANIELKA na životní prostředí, porušil zákon o posuzování vlivů na životní prostředí a opakovaně oddálil vydání rozhodnutí ve věci. Posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen proces EIA, proces SEA) je v ČR upraven zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. V rámci procesu EIA je posuzován vliv staveb (dále činností a technologií uvedených v příloze výše zmíněného zákona) na životní prostředí. Proces EIA je založen na systematickém zkoumání a posuzování možného působení na životní prostředí. Smyslem je zjistit, popsat a komplexně vyhodnotit předpokládané vlivy připravovaných záměrů a koncepcí na životní prostředí a veřejné zdraví ve všech rozhodujících souvislostech. Cílem procesu je zmírnění nepříznivých vlivů realizace na životní prostředí. Proces EIA probíhá vždy dříve, než jsou záměry povoleny. Bez závěru procesu EIA nesmí povolující úřad (např. stavební úřad) rozhodnout o povolení záměru. Námitka žalobce, že závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk (na čemž je rozhodnutí prvoinstančního orgánu nezákonně postaveno) zcela ignoruje výsledek procesu EIA, kdy žalobce ve svém odvolání detailně rozebírá nepravdivé údaje o navrhované stavbě a jejím umístění, nebyla odvolacím správním orgánem posouzena vůbec. Správní orgán uzavřel, že odvolání směřuje proti nesouhlasnému závaznému stanovisku ze dne 23.3.2010, č.j. VŽP/3998/2009-Le, požádal v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu odvolací orgán Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, dne 1.6.2010, když jak dále v napadeném rozhodnutí uvedeno dne 21.6.2010 obdržel pod č.j. ŽP/6381/10 výsledek přezkoumání závazného stanoviska. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk bylo potvrzeno, odvolací orgán odvolání žalobce zamítl. Žalobce považuje postup odvolacího orgánu za nezákonný, účelový, a především v rozporu s legislativou EIA/SEA. Jak výše popsáno, proces posuzování vlivů na životní prostředí jev ČR upraven zákonem. Žalobce v odvolání namítá, že stavební úřad se nedostatečně vypořádal s podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí, nedodržoval správní lhůty a nakonec se omezil pouze na formální akceptaci tzv. závazného stanoviska, přestože již mnoho měsíců měl k dispozici stanovisko EIA. Uvedené závazné stanovisko zcela ignoruje výsledek procesu EIA, kterým byl daleko detailněji a odborněji posouzen vliv na životní prostředí. Rovněž uvádí tvrzení, která jsou účelová nebo dokonce nepravdivá. Větrná elektrárna je navrhována mimo území přírodních parků. Jak shora uvedeno, závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk, odbor výstavby a životního prostředí, které si prvoinstanční orgán nepochopitelně ve věci vyžádal, neudělil žalobci souhlas k zásahu do krajinného rázu spočívající v umístění větrné elektrárny DANIELKA proto, že se negativně změnil krajinný ráz Kasejovicka. Ani touto námitkou žalobce se však odvolací orgán nezabýval. Žalobce dále konstatoval, že namítá v odvolání podjatost stavebního úřadu rozhodujícího v prvním stupni, a to v souvislosti s odborným posudkem, který si Městský úřad Nepomuk zadal u Agentury ochrany přírody a krajiny ČR a osobou starostky Ing. Marie Čákové, která se podílela na studii Doc. Ing. Petra Skleničky, CSc. z roku 2007, jež byla podkladem pro zamítnutí návrhu na vydání územního rozhodnutí větrné elektrárny DANIELKA. Žalobce konstatoval, že z výše uvedeného jednoznačně vyplývá porušení principu legality v rámci vydání prvoinstančního, potažmo též napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nerespektuje proces EIA stanovený zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí, je toto rozhodnutí nezákonné. Žalobce uzavřel, že správní orgán tím, že se nezabýval námitkami žalobce, a ani nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, neprovedl v tomto směru jiné důkazy, přičemž

napadené rozhodnutí postrádá srozumitelné odůvodnění, jakož i informace o úvahách správního orgánu a následně zjištěném skutkovém stavu věci bez důvodných pochybností, je nepochybné, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na tom, že rozhodnutí stavebního úřadu přezkoumal z hlediska jeho souladu s právními předpisy tak, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu. Vydání nesouhlasného závazného stanoviska je skutečnost, která sama o sobě vyžaduje zamítnutí žádosti. Stavební úřady jsou podle ustanovení § 126 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), povinny rozhodovat se souhlasem orgánu státní správy, který hájí zájmy chráněné zvláštním právním předpisem dotčené projednávaným záměrem. Postup stavebního úřadu v řízení, kdy k žádosti bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko, řeší ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je existence nesouhlasného závazného stanoviska důvodem pro zamítnutí žádosti bez provádění dalšího dokazování. Podle názoru žalovaného není směrnice Evropské unie o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie právním předpisem, který by stavební úřady měly zohledňovat v řízeních vedených podle stavebního zákona a správního řádu. Vzhledem k tomu, že důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby větrné elektrárny Danielka bylo vydání nesouhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, postupoval žalovaný v odvolacím řízení v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu. Požádal nadřízený správní orgán o přezkum nesouhlasného závazného stanoviska a v odvolacím řízení rozhodl na základě výsledku tohoto přezkumu. Žádná jiná skutečnost nebyla pro výsledek odvolacího řízení rozhodující. Důvody pro zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu jsou jasně formulovány v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný trvá na tom, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, se v posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010, č.j. ŽP/6381/10, podrobně zabýval všemi námitkami žalobce směřujícími proti nesouhlasnému závaznému stanovisku i proti postupu správních orgánů, a toto posouzení bylo dostatečným podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Podle názoru žalovaného nebyl stavební úřad v řízení nečinný a dodržel lhůtu určenou správním řádem pro vydání rozhodnutí. Po podání žádosti stavební úřad zjistil, že žádost je neúplná, řízení přerušil a vyzval navrhovatele k doplnění žádosti. Podle ustanovení § 65 odst. 1 správního řádu přestává lhůta pro vydání rozhodnutí běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů pro přerušování řízení uvedený v § 64 odst. 1 správního řádu. V případě neúplné žádosti nastal důvod pro přerušování řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu již ten den, kdy byla žádost podána. Den, kdy začala stavebnímu úřadu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí je den, kdy měl stavební úřad k dispozici všechny podklady pro rozhodnutí, a tím dnem je den 25.3.2010, kdy stavební úřad obdržel nesouhlasné závazné stanovisko, které určilo další průběh správního řízení. Rozhodnutí, kterým byla žádost o vydání územního rozhodnutí zamítnuta, vydal stavební úřad dne 16.4.2010, tedy ve lhůtě určené správním řádem. Obec, na jejímž území se má projednávaná stavba umístit, má podle § 34 odst. 3 stavebního zákona postavení účastníka řízení a má právo, nikoliv povinnost se k projednávané stavbě vyjádřit. Stavební úřad není povinen zajistit, aby se obec k záměru vyjádřila. Žalovaný dále uvedl, že závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny není nijak vázáno na výsledek posouzení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb., a i když výsledkem posouzení je souhlasné stanovisko, platí nadále povinnost stavebníka doložit i závazná stanoviska předepsaná zákonem č. 114/1992 Sb. Z výsledku posouzení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. vyplývá, že umístěním větrné elektrárny Danielka k určitému zásahu do krajinného rázu dojde, a podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je

k umístování a povolování staveb, jakož i jiných činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Na tuto skutečnost upozorňoval odbor výstavby a životního prostředí Městského úřadu Nepomuk a odbor životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje již v samotném procesu posuzování vlivu větrné elektrárny Danielka na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný zcela pomíjí skutečnosti uvedené v žalobě, zejména to, že stěžejní otázka v daném sporu je vydané nesouhlasné stanovisko Městského úřadu Nepomuk. Městský úřad Nepomuk byl účastníkem procesu EIA, vydal kladné koordinované stanovisko k výstavbě větrných elektráren. Tentýž úřad nedodržel příslušné správní lhůty stanovené zákonem, proto žalobci uložil, aby požádal nově a zcela nadbytečně o vydání závazného stanoviska v dané věci. Městský úřad Nepomuk poté zadal Agentuře ochrany přírody a krajiny posouzení vlivu na krajinný ráz, která vydala nesouhlasné stanovisko v dané věci. Agentura, která zpracovávala toto stanovisko zcela ignorovala výsledky EIA a další doložené dokumenty dodané žalobcem a se žalobcem striktně odmítla komunikovat.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 149 odst. 3 správního řádu, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Z ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu jednoznačně vyplývá, že existence závazného stanoviska, které znemožňuje žádosti vyhovět, je správní orgán bez dalšího povinen žádost zamítnout. Správní orgán za takové situace nemůže žádosti vyhovět, a proto z důvodu hospodárnosti řízení již neprovádí dokazování, nečiní v řízení další kroky. Uvedený postup je logický, neboť již není nic možné změnit negativním rozhodnutím o věci samé.

Směřuje-li proti takovému rozhodnutí odvolání, nelze v něm správnímu orgánu oprávněně vyčítat, že se nezabýval jinými skutečnostmi než tím, že deklaroval existenci závazného stanoviska, které znemožňuje žádosti vyhovět, a žádost zamítl. Tento postup je totiž zcela v souladu se zákonem.

Obdobně nelze odvolacímu orgánu oprávněně vyčítat, že se v odvolacím řízení nezabýval jinými skutečnostmi, než tím, zda zde bylo závazné stanovisko, které znemožňovalo žádosti vyhovět, resp. zda postup prvoinstančního orgánu byl v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu. Na této skutečnosti nemění nic ani ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Prvoinstanční rozhodnutí je totiž v souladu s právními předpisy, pokud při existenci

závazného stanoviska, které znemožňuje žádosti vyhovět, podle § 149 odst. 3 správního řádu bez dalšího dokazování žádost zamítne.

V případě, kdy odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Stanoví tak ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu. Je-li závazné stanovisko potvrzeno, nezbývá již odvolacímu orgánu nic jiného, než odvolání zamítnout a prvoinstanční rozhodnutí potvrdit, neboť se nic nemění na zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu podle § 149 odst. 3 správního řádu. Stále zde totiž existuje závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět.

V případě žalobce prvoinstanční orgán zamítl žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby odkazem na ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu, jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „*dne 25.3.2010 došlo na stavební úřad „Závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk, odboru výstavby a životního prostředí č.j.VŽP/3998/2009-Le,“ vydané dne 23.3.2010, kterým dotčený orgán podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny ve znění pozdějších změn, neuděluje souhlas k zásahu do krajinného rázu spočívajícího ve výstavbě větrné elektrárny „Danielka“ na pozemku parc. č. KN 1273/4 v katastrálním území Kasejovice. Stavební úřad proto žádost na základě § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (správního řádu), zamítl. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“.*

Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, ve kterém vznesl námitky proti obsahu závazného stanoviska.

Žalovaný v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. O tomto postupu byl žalobce uvědomen, jak vyplývá z doručenky připojené k písemnosti označení „Oznámení o postupu odvolacího orgánu“ ze dne 1.6.2010.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, dne 17.6.2010 pod č.j. ŽP/6381/10, závazné stanovisko vydané Městským úřadem Nepomuk, odborem výstavby a životního prostředí, ze dne 25.3.2010, č.j. VŽP/3998/2009-Le, kterým žalobci nebyl udělen podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny souhlas k zásahu do krajinného rázu, potvrdil.

Žalovaný za této situace postupoval v souladu se zákonem, když odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že „*dne 21. 6. 2010 obdržel odvolací orgán pod čj. ŽP/6381/10 od odboru životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje výsledek přezkoumání závazného stanoviska. Závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk, odboru výstavby a životního prostředí, bylo potvrzeno. Odbor životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje konstatoval, že přezkoumané závazné stanovisko považuje za věcně správné a vydané v*

souladu s právními předpisy“. Žalovaný uzavřel, že „odvoláním napadené rozhodnutím stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán v případě, že v průběhu řízení o žádosti bylo vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Stavební úřad tedy po obdržení nesouhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu neposuzoval dále navržený záměr podle ustanovení § 37 stavebního zákona. Povinnost stavebního úřadu rozhodovat se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné zvláštním právním předpisem, je zakotvena v ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona“.

Postupu žalovaného nelze ničehož vytknout. Není v rozporu s žalobcem namítanými ustanoveními § 2 až 8 ani § 89 odst. 2 správního řádu. Námitky žalobce směřující proti obsahu závazného stanoviska byly vypořádány Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, kterým došlo k potvrzení závazného stanoviska. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, se zabýval námitkami žalobce o tom, že závazné stanovisko zcela ignoruje výsledek procesu EIA (str. 2 posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010), že obsahuje tvrzení, která jsou nepravdivá a účelová, že větrná elektrárna je navržena mimo území přírodních parků, že starostka Ing. Čápova a Ing. Levý jsou podjatí, že předmětem podání není návrh na výstavbu dvou nebo dokonce více elektráren, že odborný posudek AOPK ČR není správný (vše na str. 3 posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010), že je nepřijatelným, aby závěry územně analytických podkladů nepomuckého regionu z roku 2008 měly být důvodem nesouhlasného závazného stanoviska, že obecné uvádění publikací, které nemají spojitost s územím, na kterém je navrhováno umístění větrné elektrárny, nemůže být důvodem pro vydání nesouhlasného stanoviska (str. 4 až 5 stanoviska ze dne 17.6.2010). Proti obsahu vypořádání těchto námitek žalobce žádné žalobní námitky neuvedl.

Žalovaný nemohl porušit ani „novou směrnici č. 2009/28/ES (dříve 2001/77/ES), o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie, která vstoupila v platnost dne 25.6.2009, ze které má pro Českou republiku platit závazný národní cíl 13% podílu energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie ČR v roce 2020“. Z této směrnice nevyplývá, že by stavby větrných elektráren měly být v územním řízení povolovány i přes nesouhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu.

Jak vyplývá z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny k umístování a povolování staveb, jakož i jiných činnostech, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Bez tohoto souhlasu nelze povolit umístění stavby ani stavbu povolit.

Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23.8.2011, č.j. 2 As 75/2009 – 113 (dostupný na www.nssoud.cz) v bodě 51 dospěl k závěru, že „závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s.ř.s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedením § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s.“ V bodě 40 téhož rozsudku soud označil stanovisko podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny za stanovisko vydané podle § 149 správního řádu.

Pokud chtěl žalobce dosáhnout soudního přezkumu závazného stanoviska ze dne 25.3.2010, resp. posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010, bylo jeho povinností postupovat podle § 75 odst. 2 věta druhá s.ř.s. Podle tohoto ustanovení byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Žalobce však tímto způsobem nepostupoval, nevzněl žalobní námitky zpochybňující zákonnost závazného stanoviska, resp. posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010, které by soudu umožňovaly přezkoumat i jejich zákonnost. Spokojil se toliko námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když vypořádání se svých odvolacích námitek, které byly vypořádány Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, požadoval nedůvodně po žalovaném.

Podle § 10 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je stanovisko odborným podkladem pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů. Správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů, při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů (§ 10 odst. 4 téhož zákona).

Z citovaných ustanovení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí sice vyplývá, že stanovisko je podkladem pro vydání územního rozhodnutí, nevyplyvá z něho však, že v územním řízení za existence souhlasného stanoviska již není nutné vyžadovat například souhlas orgánu ochrany a přírody se zásahem do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Samotná existence stanoviska tak nic na zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu a žalovaného nic nemění. Dlužno dodat, že v závěru stanoviska ze dne 12.10.2009 byl žalobce výslovně poučen o to, že *„toto stanovisko není rozhodnutím podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a nenahrazuje vyjádření dotčených správních úřadů ani příslušná povolení podle zvláštních předpisů“*. Jak vyplývá z části 5.3. stanoviska, Městský úřad Nepomuk, odbor výstavby a životního prostředí, již ve fázi přípravy posudku vznesl námitku, že *„nebyl zhodnocen rozpor týkající se rozsahu viditelnosti v krajině a s tím související správnost vyhodnocení kritérií dle metodiky používané pro hodnocení vlivů VTE na krajinný ráz“*. Prvoinstanční orgán tudíž nijak nepochybil, když se v souladu s ustanovením § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny obrátil na příslušný správní orgán. Žalobce současně s ohledem na obsah stanoviska objektivně nemohl nabýt dojmu, že v následném územním řízení již nebude nezbytné vyjádření dotčených orgánů státní správy.

Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobce o nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí. Jak správní řád, tak s.ř.s. obsahují prostředky na ochranu před nečinností správního orgánu. Žalobci jistě nic nebránilo v tom, aby těchto zákonných prostředků před tvrzenou nečinností správních orgánů využil. Délka správního řízení není způsobilá jakkoli ovlivnit zákonnost či nezákonnost správních rozhodnutí.

Konečně nedůvodnou soud shledal i námitku žalobce o tom, že do dnešního dne neobdržel vyjádření od obce Kasejovice. Skutečnost zda žalobce toto vyjádření obdržel či neobdržel nemění nic na skutečnosti, že prvoinstanční orgán žádost žalobce v souladu se zákonem odkazem na ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu zamítl a žalovaný neshledal odvolání žalobce důvodným.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz prvoinstančním a napadeným rozhodnutím, neboť skutečnosti, že tato rozhodnutí byla vydána ani jejich obsah nebyly mezi účastníky řízení spornými. Z obdobného důvodu soud neprovedl ani důkaz odvoláním žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. listopadu 2011

JUDr. Zdeněk Pivoňka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová